

Nr 611

Av herr Andersson, Birger, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 7, med förslag till lag om behörighet att utöva veterinäryrket m. m.

En gemensam nordisk arbetsmarknad infördes för alla löntagare genom en överenskommelse mellan länderna, som trädde i kraft 1954. Emellertid täcker denna överenskommelse icke alla verksamhetsområden. På åtskilliga fält uppställs i varje särskilt land speciella villkor för utövande av visst yrke. Bl. a. har på den medicinska arbetsmarknaden i stor omfattning funnits regler, som fordrat att vederbörande arbetstagare skall ha avlagt vissa examina i verksamhetslandet. Bestämmelser av denna natur har förhindrat det omedelbara genomförandet av en gemensam arbetsmarknad på dessa områden. Regler av denna typ har bl. a. förekommit i vad det gäller veterinärer.

Nordiska rådet har under många år eftersträvat att få dessa regler uppmjukade så att man i ett nordiskt land skall i princip som yrkesutövare godtaga personer med utbildning från nordiskt grannland och icke av dem kräva utbildning i det egna landet. I sådant syfte har rådet genomgått ett stort antal skilda verksamhetsgrenar och till regeringarna avgivit rekommendationer om hur man tänker sig en gemensam arbetsmarknad för inom dessa sysselsatta böra genomföras. Därvid har rådet i princip utgått från att examina inom visst område skall tillmätas lika värde, oavsett i vilket av de nordiska länderna examen avlagts. Då det gällt vissa yrkesgrenar, har man måst utgå från att viss begränsad tilläggsutbildning kan vara erforderlig beträffande rent nationella bestämmelser, t. ex. för läkare i rättsmedicin.

Också veterinärerna har varit föremål för noggrann genomgång i Nordiska rådet, som vid sin sjätte session år 1958 antog en rekommendation till regeringarna i Norden angående gemensam arbetsmarknad för veterinärer. Rekommendationen (nr 19/1958) hade följande lydelse:

Nordiska rådet rekommenderar regeringarna,

1. att arbetet med att utjämna sådana olikheter i veterinärutbildningen i de nordiska länderna, som icke är betingade av speciella nationella förhållanden, påskyndas,

2. att eventuella hinder att erhålla behörighet som veterinär, vilka grundar sig på medborgarskap, undanröjes samt

3. att en sådan ordning införes i Danmark, Finland, Norge och Sverige, som möjliggör för veterinärer, vilka har avlagt vederbörlig examen för

utövande av veterinäryrket i ett av dessa länder, att erhålla behörighet för yrket även i de övriga länderna mot företeende av bevis om sin behörighet i examenslandet och om sådan kompletterande utbildning i vistelslandet, som är erforderlig för förtroget med de speciella yrkesförhållandena därstädes.

Arbetet med denna rekommendations genomförande har fortgått i tämligen långsamt tempo. Emellertid har man i Danmark under 1964 antagit en ny lagstiftning som tillgodoser önskemålen om en nordisk arbetsmarknad för denna yrkesgrupp. I loven nr. 58 af 4 mars 1964 om veterinärvesenet samt om udførelse af dyrlegegering stadgas sålunda, att veterinärdirektoratet såsom veterinär har att auktorisera den, som

a. har bestået veterinäreksamen ved den kgl. veterinær- og landbohøjskole eller har bestået veterinäreksamen ved Norges veterinærhøgskole, Oslo, kungl. veterinärhögskolan, Stockholm, eller veterinärmedicinska högskolan, Helsingfors, og har gennemgået et kursus på den kgl. veterinær- og landbohøjskole i overensstemmelse med nærmere af veterinärdirektoratet fastsatte regler eller har bestået eksamen ved en statsanerkendt veterinærhøjskole eller et veterinært fakultet uden for Danmark, Finland, Norge och Sverige og har fulgt undervisningen ved den kgl. veterinær- og landbohøjskole og bestået en prøve i visse fag i det omfang, veterinärdirektoratet fastsetter i hvert enkelt tilfælde, samt behersker det danske, norske eller svenske sprog, og som

b. har aflagt et dyrlægeløfte, hvis ordlyd fastsettes af landbrugsministeren.

Danska regeringen har i ett meddelande till Nordiska rådet vidare upplýst, att omfattningen av de kurser, som veterinärer från Norge, Sverige och Finland skall genomgå, kommer att fastställas efter överläggningar med berörda myndigheter i dessa länder. Kurserna bedöms behöva bli av högst en månads varaktighet. Det meddelas också att landbrugsministeriet skall verka för att ett internordiskt utskott tillsättes med representanter från berörda myndigheter och organisationer i de fyra länderna med uppgift att på basis av en redan gjord undersökning få till stånd en utjämning av olikheterna i veterinärutbildningen i Norden. Det sägs framgå av undersökningen, att det i huvudsak inte förekommer några reella och väsentliga olikheter länderna emellan.

Då nu förslag till en ny lag om behörighet att utöva veterinäryrket m. m. skall antagas, synes det vara anledning att följa det danska exemplet och i lagen jämställa utbildningsanstalterna i Danmark, Finland och Norge. En viss jämkning av ordalydelsen i 2 § av lagförslaget synes med hänsyn härtill önskvärd. I vart fall bör från riksdagens sida uttalas att den efterutbildning, som kan ifrågakomma för nordiska veterinärer för att erhålla svensk legitimation som veterinär, hör begränsas till någon kortare kurs i veterinärmedicinsrätt.

Vidare synes anledning föreligga att i sammanhang med lagens antagande ge uttryck för beredvillighet att delta i det utskott, som planeras

med uppgift att utjämna olikheterna de nordiska länderna emellan, i vad gäller veterinärutbildningen.

Slutligen bör erinras om att frågan om specialistbestämmelser för läkar-
nas del behandlats på nordiskt plan. Ett betänkande utarbetat av nordiska
sakkunniga har nyligen avgivits i denna fråga (NU 1964: 6). Också för
veterinärernas del synes denna fråga böra behandlas gemensamt mellan de
nordiska länderna.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte vid behandlingen av Kungl. Maj:ts
proposition med förslag till lag om behörighet att utöva
veterinäryrket m. m. beakta vad ovan anförts och för sin
del besluta därav föranledd jämkning i nämnda lagförslag.

Stockholm den 27 januari 1965

Birger Andersson
